

САБОР СВЯТОТРОЇЦЬКИЙ

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово,
і Слово було - Бог. З Богом було воно споконвіку.
(Ів.1,1-2)

Вісник парафії Пресвятої Трійці м. Дрогобича

березень 2010 №5 (176)

“Хресту Твоєму поклоняємось, Владико”

Перший гріх убивства людини людиною стався вже в першому поколінні перших людей Адама і Єви. Каїн убив свого брата Авеля. Гріх увійшов у єство людини і започаткував справу руйнування душі. Першим знаряддям вбивства був, напевно, шматок каменя, до якого потім віками вдавалися нащадки Каїна, каменуючи своїх братів. Згадаймо каменування першого християнського мученика архидиякона Стефана.

Розум людський здатний творити: “В поті лица твого будеш здобувати хліб твій”. Для полегшення добування хліба, інакше, їжі, для захисту від стихій людина видумала багато корисних речей, найгеніальнішим серед них були плуг і колесо, для убивання звірів людина видумала лук і спис, вони з стали знаряддям вбивства людини людиною. Жорстокосердя людини від каменя і лука дійшло до атомної бомби, але десь посередині між ними стоїть і хрест. Бажання бачити, як в невимовних муках конає брат, інший брат спорудив дуже примітивне знаряддя, два перехрещені шматки дерева, устромленого одним кінцем в розколинку скелі або яму і до них прибита цвяхами людина. Страшні муки, конвульсії викривляють всі члени, груди не можуть набрати достатньо повітря, страшна спрага спалює уста, кров і піт заливає лице і все тіло.

Не знаємо часу, коли вперше людина спорудила хрест, не знаємо країни, де вперше застосували таку кару, не збереглося імені людини, яка запропонувала її. Рим і Карфаген широко використовували хрест, а муки розп'яття навіть без хреста, на стіні, практикували всередині 20-го ст., наприклад, у львівській тюрмі “Бригідки” (колишній монастир св. Бригітти), комуністичні кати, замучуючи в такий спосіб католицьких священиків.

Так, хрест дійсно був знаряддям мук і вбивства людини, і тому деякі представники, як ми кажемо, нетрадиційних згромаджень віруючих, дивуються: “як ви можете цілувати, як ви можете поклонятися цьому знаряддю вбивства?”. І ми відповідаємо: так, ми поклоняємось, ми цілуємо хрест, бо вже не ми, а великий Христовий апостол Павло писав: “Бо слово про хрест – глупота тим, що погібають, а для нас, що спасаємося, сила Бога” (Кор. 1, 18). І коли, наприклад, свідки Єгови кажуть, що слово хрест треба розуміти символічно, як терпіння, то святий апостол ясно і недвозначно говорить: “Мене ж не доведи, Боже, чим хвалитись, як тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, яким для мене світ розп'ятий і я – світові” (Гал. 6, 12).

Хресне дерево було довгі віки знаряддям вбивства найбільших злочинців. Але не забуваймо, що Господь Ісус Христос

добровільно взяв на себе гріхи всього людства і разом з собою допустив прибити їх на хресті, очищаючи їх своєю святою Кров'ю. Тому хрест Христів став знаряддям очищення і спасення. І коли Господь говорить: “Якщо хтось хоче йти за мною – відкинись себе, візьми хрест свій і йди за мною” (Мт. 16, 24), “візьми свій хрест в переносному значенні” – тобто всі свої терпіння без нарікань, покірно і терпеливо, але і в прямому розумінні – хай цей речевий хрест стане для тебе символом першого.

Так, ми поклоняємось хрестові Христовому, бо ним і на ньому відбулося наше оправдання, наше прощення перед Отцем. Хрест Христів увібрив у себе безцінну кров Христову. Незбагненна любов Сина Божого до людини підняла його на цей хрест. Не кожному ця сила любові нашого Спасителя зрозуміла, як незрозуміло, чому Син Божий настільки упокорився і принизив себе перед родом людським, що місцем народження свого від Діви вибрав убогу пастушу стайню. Не кожному зрозуміло, чому Спаситель світу впродовж своєї трьохлітньої проповіді терпів голод, холод, спрагу, “не мав де голови приклонити тоді, коли навіть звірі і птиці мали свої гнізда”. Чому голодував той Ісус, який одним тільки “хочу!” міг нагодувати і напоїти тисячі людей, чому терпів холод, коли: “Хочу, очисться!” міг оздоровляти невиліковно хворих, дати зір сліпим від народження, воскресити тих, тіло яких по природних законах вже було піддане розкладові з явними ознаками гниття. Відповідь на всі ці “чому?” дає не логіка, не експерименти, не глибокодумні дискусії, а глибока віра. А вона, ця віра, тісно пов'язана з пошануванням кожної дії Спасителя, і перш за все, з хресною смертю Розп'ятого і Воскреслого Сина Божого і Сина Людського в одній Особі Господа нашого Ісуса Христа. Ці дії не можна ревізувати, кожне слово Святого Письма також не можна ревізувати. Його можна все відкинути або все прийняти. “Хто не бере хреста свого і не йде за Мною, той не достоїн Мене” (Мт. 10, 38) – остерігає Христос. Вже з огляду на ці слова біймося запукатися в такі роздумування, в яких щонайменше можемо глибоко помилитися. Чомусь вже в перших віках християнства, первісна катакомбна Церква в Римі залишила знак Христового хреста в цих підземеллях. Адже в той час в Римі ще практикувалося страчування людей на хрестах – згадаймо апостола Петра. Християнська релігія є релігія любові через хресну смерть Ісуса. Цю істину нелегко було зрозуміти навіть апостолам. Коли Ісус говорив своїм найближчим учням, що йому доведеться багато потерпіти і вмерти на

хресті, бо така воля Отця, вони не тільки цього не розуміли, але намагалися відговорити Спасителя від цих страждань.

На Голготі жах хреста відлякав майже усіх учнів. Вони розбіглися і тільки улюблений наймолодший Іван, Мати Ісусова і деякі з жінок залишилися, що є дуже знаменним. Біля Христа залишилася тільки непереможна Любов. Вона стала сильнішою за страх. Пізніше, залитий сльозами Петро буде глибоко каятись за цей страх і тричі буде чути запитання: “Чи ти любиш Мене?” (Ів. 21, 15-17), і тричі присоромлений Петро буде відповідати ствердно: “Так, Господи”. Але не забуваймо, що це запитання нашого Господа звернене до кожного з нас, до кожного з незліченних мільйонів за дві тисячі літ християн: “Чи любиш Мене?”. Тож бери свій хрест і йди за Мною. Без нарікань, без отого глибоко образливого для Божого Маєстату “Якщо ти, Господи, є на світі, то зроби для мене те і те...”, часто навіть “покарай мого ближнього”, “тільки тоді я повірю що Ти є”.

Бог краще за нас знає, що нам потрібно, що нам найкорисніше, бути здоровим і сильним, а чи бути прикованим до постелі. Хрест Христів завжди і по цей день є випробуванням нашої віри в Господа і любові до Нього.

Хто не любить хреста Господнього, хто не поклоняється йому, той ще не християнин. Вже дві тисячі літ рамена хреста розпростерті над світом. Нема континенту, нема країни, нема народу, який не був би благословенний хресним знаменом. Зранку і до ночі кожен християнин осіняє себе цим знаменням багато разів. Ним благословляє мати своє дитя, укладаючи на ніч спати. З раннього дитинства ця ж мати вчить свою дитину склонити свою ще невинну голівку склонити серце перед знаменом Христа Розп'ятого. Під знаменням хреста проходить життя кожного християнина від колиски і з цим знаменням він відходить у вічність. Під знаком хресним, славити Бога, в оновленій Україні, проходить кожний наш день, але в неділю Хрестопоклонні ми посилено (по церковнослов'янськи – сугубо) припадаємо до хреста, віддаючи йому найвищу шану. “Хресту Твоєму поклоняємся, Владико, і Святеє Воскресення Твоє славимо”.

Як до живої істоти Церква звертається до хреста Господнього і просить одухотворення, сили, допомоги проти духа зла, допомоги в утвердженні віри кожного з нас: “Радуйся, пречесний і животворний хресте Господній... Допомагай мені з Святою Дівою Богородицею і зо всіма святими вівіки”. Амінь

о. Зеновій КАРАСЬ

Глава УГКЦ взяв участь в інавгурації новообраного Президента України

25 лютого у Верховній Раді України відбулася церемонія інавгурації Президента України. Засідання відкрив спікер парламенту Володимир Литвин.

У залі парламенту присутні депутати від різних фракцій, голова Конституційного Суду, голова Центральної виборчої комісії, лідери та уповноважені представники низки країн, міжнародних організацій. Крім того, у інавгурації Президента України взяли участь представники Церков та релігійних організацій України. УГКЦ на цій урочистій події представляли Блаженніший Любомир, Глава УГКЦ, та Владика Богдан (Дзюрах), Секретар Синоду Єпископів УГКЦ.

Напередодні Блаженніший Любомир надіслав Вікторові Януковичу вітального листа (див. у додатку), у якому запевнив про молитовну підтримку, адже важливі завдання, які стоять перед Президентом України «можна здійснити тільки при допомозі Божій». «Водночас, хочемо доложити усіх зусиль, щоб сумлінною та справедливою працею брати участь у розвитку нашої Держави на загальне благо усіх наших співвітчизників», написав Глава УГКЦ.

Департамент інформації УГКЦ

Додаток

**Високоповажному панові
Вікторові Януковичу,
Президентові України**

Високоповажний пане Президенте!

Від імені Української Греко-Католицької Церкви, її Владик, духовенства, монашества та мирян бажаю привітати Вас з обранням на пост Президента України. Ми дуже свідомі того, яка важлива ця хвилина у Вашому особистому житті та в житті нашого народу. Перед Вами великі і важливі завдання, які остаточно здійснити можна тільки при допомозі Божій. Бажаємо запевнити Вас про молитовну підтримку. Водночас, хочемо доложити усіх зусиль, щоб сумлінною та справедливою працею брати участь у розвитку нашої Держави на загальне благо усіх наших співвітчизників.

Бажаю многих Божих благодатей, остаюсь щиро відданий у Христі Господі,

+ Любомир

Вечірня молитва
Ісусе любий, Ісусе милий,
Вже ангели в небі зірку
засвітили,
Ніч темна надходить,
і всі ми в поклоні
До Тебе підносим
маленькі долоні.
І молимося щиро за маму,
за тата,
За діда, бабусю,
сестричку і брата.
За всіх, кого любим,
За всіх, хто нас любить,
Що нам допомагають
і ніжно голублять.
Дозволь нам щасливо
цю ніч переспати,
Набратися сили,
здоровими стати.

Звернення з нагоди Дня пам'яті абортіваних дітей

Слава Ісусу Христу!

Дорогі у Христі!

У другу суботу Великого посту наша Церква через спільну молитву вшановує пам'ять абортіваних дітей. Цей день має стати часом скорботи за втраченими ненародженими дітьми, а також часом прощення та примирення.

Сьогодні ми все частіше стаємо свідками, як сучасна культура, зокрема через практику абортів, перетворюється на культуру смерті. Відбувається драматична зміна світогляду людей, черствіння їхнього сумління, і це позначається на моральному стані всього суспільства та його цінностях.

Першою країною, яка в історії людства узаконила практику абортів на державному рівні, був Радянський Союз. Безбожна комуністична ідеологія, байдужа до прав і потреб людини як дитини Божої, невинна до принципів буття, закладених у світ Богом-Творцем, ввела в людський закон фальшиве поняття – «право жінки на переривання вагітності». Далі ця практика поширилася в інші країни світу.

Дорогі у Христі! Не даваймо себе обманювати так званою «культурою», яка вживаючи терміни «аборт», «переривання вагітності», «репродуктивне здоров'я жінки», «чистка», насправді приховує правду про страшний злочин – вбивство живої, але ще ненародженої людини.

Не даваймо себе звести, коли нас заспокоюють і говорять про «зародок», «фетус», «ембріон», «плід», начебто йдеться про щось незрозуміле, а не про живу людину, земна історія якої вже почалась і закінчиться тоді, коли Бог

покличе її до себе у відповідний час!

Не вірмо аргументам про «вільний вибір» і «право» жінки на вбивство, коли у цьому «праві» ніхто не бере до уваги право на життя людини, зачатої не з власної волі!

Не оправдуймося чинними державними «законами», які дозволяють «переривання вагітності», порушуючи тим самим найголовніший закон – Закон Божий. Чинні державні закони визначають, що людина стає людиною лише після народження, схиляють також і нас повірити, що до цього у лоні матері розвивається якийсь згусток крові, бездушна матерія. Не забуваймо: ніщо не може стати людиною, якщо не було нею від самого початку!

Разом з тим, мусимо признати, що навіть держава починає розуміти, що аборт – це велике лихо і тому Міністерство охорони здоров'я України проводить відповідні заходи, щоб його обмежити. Таку ініціативу треба нам підтримати.

Пам'ятаймо, що дар Божих Заповідей, який отримала людина, не є списком заборон на шкоду їй. Це справжній дороговказ до успішного і щасливого життя, за який ми повинні повсякчасно дякувати Господові. Натомість ігнорування Заповідей завжди приводить до гірких наслідків.

Нагадуємо всім, що Церква не перестає навчати: Бог забороняє позбавляти життя ненароджену дитину! Цей гріх є тяжким гріхом вбивства людини, незалежно від того, що про це говорять державні закони та чисто земські міркування! Перше-бо нам треба слухатися Бога, а не людини!

Коли ж позбавляють життя ненароджену дитину, то голос її крові кличе з землі до Бога про помсту (пор. Бут. 4, 10). Тому, тягар вбивства дитини неодмінно позначається на її батьках, їхньому потомстві та всіх, причетних до цього гріха. Його відбиток залишається як на фізичному, так і на психічному, емоційному, а також духовному здоров'ї.

Проте Господь сказав: «Коли мій народ, що зветься моїм ім'ям, упокориться, буде молитись та шукати обличчя мого й навернеться від своїх лихих доріг, то я почую з неба й прощу гріхи їхні й вигою їхню землю» (II Хр. 7, 14). Тому у цей великопісний час просімо Господа Бога зіслати нам дар покаяння, прощення та примирення з абортіваними дітьми. Хай Всемилолюбивий Господь змилосердиться над нами, нашими матерями і батьками, поколіннями, над нашим народом та нашою державою, і дарує вічний побут біля Себе невинно убієнним ненародженим дітям.

**Комісія УГКЦ у справах
душпастирства охорони здоров'я**

4-та НЕДІЛЯ ВЕЛИКОГО ПОСТУ

У Великому Пості Церква четверту неділю присвячує преподобному Івану Ліствичнику.

Св. Іван, який написав книгу "Ліствиця до раю", отримав своє друге ім'я, власне, від цієї книги, бо "Ліствиця до раю" або "Драбина до раю" є шедевром світової християнської аскетичної літератури.

Святий Іван отримав освіту у Константинополі, хоча його походження є невідомим. Церква зберегла відомості про те, що він жив і проводив свої духовні подвиги на Синаю.

Уже в 16 років, наслухавшись розповідей про подвиги отців на Синаю, він іде туди. І там, на Синаю, розпочинає своє монаше життя.

Що ж це за вік 16 років? Це юність, це молодечий вік. Св. Іван свій молодечий вік, як і все своє життя, присвячує Богові. А чи ми можемо уподібнюватися до св. Івана Ліствичника?

Колись в стародавні часи, на Русі, карбували монети з червоної м'якої міді. Мідь в порівнянні з іншими металами є набагато м'якшим металом. Тому-то на цих монетах дуже швидко стиралися і написи, і зображення. Коли такі "стерті" монети не приймали в обіг, то люди зазвичай принесли їх до церкви. Звідси і походить прислів'я "На Тобі, Боже, що мені негоже".

Можемо твердити, що аналогічно є і з нашим життям. Допоки людина молода і здорова, то вона служить своїм пристрастям, похотям, своєму тілу, а тим самим служить дияволу. Коли ж її тіло стане безсилим, дряхліє, тоді вже людина віддає себе Богові. Молода людина твердить: "Я ще встигну покаятися, я ще встигну прийти до Бога, я ще встигну навернутися." Ми відкладаємо Бога на кінець життя.

Одна молода малорелігійна дівчина подіяла погляди на ось це загальнопоширене твердження. Твердила, що ще встигне прийти до Бога, ще встигне ходити до Церкви. Дівчина не упускала жодної світської втіхи, вважаючи, що віддасть себе Богові в старості.

Одного разу запросила до себе свого приятеля. Довго вони дискутували на релігійні теми. Дівчина пригостила приятеля склянкою молока. Випивши молоко, приятель все-таки залишив трохи молока у склянці. Звернувся до дівчини, кажучи:

– Чи ти би не могла допити це за мною?

– Ти що жартуєш? – здивувалася дівчина.

– Зовсім ні, – продовжив приятель. – Але ж ти так само поступаєш по відношенню до Господа. Допоки ти молода, здорова, повна сил, то надаєш перевагу життю в своє задоволення. Але коли постарієш, то жалюгідний залишок свого життя хочеш запропонувати Господеві. Але чи прийме Він цей залишок твого життя? Ти ж не хочеш допити за мною навіть трішки ось цього молока, а Господь чи захоче після диявола володіти залишком твого життя?

Приятель віддав склянку, попрощався і пішов. На дівчину ці слова так вплинули,

що вирішила присвятити своє життя для Господа.

Святий Іван Ліствичник від юності присвятив своє життя для Бога. З 16-го року і до 80-го року життя він вірно і безнастанно служив Господеві, служив Христу. Його життя – це життя богосвятної людини. З 16 до 19 року життя він був учнем досвідченого монаха Мартирія. Мартирій, оцінюючи ревність юного Івана, постриг його у монаший чин. Ігумен Стратегій у день постригу Івана Ліствичника у монаший чин пророко сказав: "Цей буде великою зіркою вселенної".

Якось Мартирій прийшов з Іваном до Анастасія Синаїта. Цей, поглянувши на Івана, сказав: "Перед нами ігумен гори Синайської."

Коли ж вони обидва навідали знаменитого Івана Савваїта, то останній умив ноги не Мартирію, а його учневі Івану і поцілував його руку. Присутні здивувалися такій поведінці Івана Савваїта і спитали: "Чому ти мив ноги учню, а не учителю?" "Вірте мені, – відповів Іван Савваїт, – я мив ноги ігумену гори Синайської."

Іван цілковито віддав себе життю покутному. Весь час перебував він у печері під назвою Фола. Цю печеру назвали сльозоточивою, бо молитви св. Івана поєднувалися зі сльозами, і не було місця у цій печері, яке б не було скроплене його сльозами. Сльозами і молитвами він благав у Господа ласки.

Сльози – це особливий дар Господній. Через сльози ми очищуємося від гріхів і провин. Сльози виєднують нам милосердя.

Якось одного самітника Синайської гори, де перебував і наш святий Іван Ліствичник, мисливці, які випадково натрапили на нього, спитали:

– Чому ти плачеш? Адже ти проводиш час так, щоби спастися. Якщо ти спасаєшся, то повинен радіти, а не плакати. Чому плачеш?

Самітник, не роздумуючи, відповів:

– Ось ви, мисливці, за яким птахом гонитеся більше: за тим, що мертвий або поранений, чи за тим, який живий?

– Звичайно, що за живим, – відповіли мисливці.

– Ось так і в нас, – продовжував повчати самітник. – По милості Бога я ожив для Нього, але сатані часто вдається ранили мене. Тому-то він мене переслідує, щоби зловити у свої сіті. Ось чому я молюся і плачу. Я благаю Господа зі сльозами, щоби дав мені силу і ласку сховатися від сатани. Тих, котрі мертві, котрі в гріхах, сатана вже не переслідує, бо вони і так належать йому.

Таке розуміння молитов зі сльозами було у всіх синайських отців, духом яких жив також і св. Іван Ліствичник. Надбанням його духовних дарів були сльози молитви. Молився за себе, за Церкву, за світ такими, власне, молитвами зі сльозами.

Іван жив звичаями тих стародавніх монахів. Це було правдиве ангельське життя. Шість днів жив самітником, а в суботу увечері приходив у церкву "Неопалимої купини", збудованої там, де Бог явився Мойсею. В монастирську церкву св.

Іван ходив щосуботи і щонеділі для прийняття Святих Тайн. Дорога до церкви від його печери була на віддалі двох годин ходьби. Більшість часу проводив у молитві, спав тільки для того, щоби підтримувати сили. Як і всі синайські отці, не вживав ні масла, ні хліба, ані вина. Живився тільки фініками і горіхами.

Чому монахи Синайської гори відмовлялися від вина? Провідники монашого життя відносилися до цього дуже і дуже строго, бо вино відвертає людину від Бога. Алкоголь приводить до сп'яніння, і людина втрачає контакт із Богом. Будучи в стані сп'яніння і втрачаючи свідомість, людина тоді перериває зв'язок із Богом.

Якщо до десяти літрів води додати всього 1 г спирту, то цього вже достатньо, аби загинули у цій воді всі мальки, всі зародки жаб'ячої ікри.

Карликові породи собак вирощують, додаваючи в їхню їжу мізерну кількість алкоголю, яким затримується ріст щенят.

Новонароджена дитина може померти від однієї столової ложки коньяку. Це для неї смертельна доза. А дитина дошкільного віку помирає від чверті літра горілки – від однієї кварти.

Подумаймо, яку згубу несе алкоголь для кожного із нас. Отці Синайської гори строго слідували, щоби заборона вживання алкоголю не порушувалася. Мали рацію.

Один господар пив горілку. Мавпа старалася наслідувати свого господаря і робити все, що робить він.

Одного разу напившись, вона почала витворяти такі трюки, влаштували такий цирк, що присутні побачили неповторне видовище. На другий день мавпу хотіли напоїти знову, щоби бачити її гримаси, її трюки, її карикатури. На строгий наказ господаря вона вийшла із темного кута своєї кімнати і тримала руку на голові. Це було знаком того, що в неї боліла голова, що вона страждає. Коли господар хотів напоїти її ковтком горілки, мавпа миттєво втекла і вилізла на дах будинку. Хоча її кликали, проте вона не злізала. Господар взяв рушницю і прицілився в неї. Мавпа забігала по даху і сховалася за димарем. Коли ж люди полізли на дах, щоби зняти її звідти, то вона полізла у димохід. Воліла закоптитися і засмажитися, ніж пити горілку.

Після цієї мужньої боротьби вона прожила ще 12 років, тоді як господар горілкою погубив себе значно швидше.

Ми бачимо на цьому прикладі реакцію тварини і людини на алкоголь.

У нас немає жодного свята, жодної імпрези, які б не відбувалися без алкогольних напоїв. Ми прагнемо їх. Чому ж? Думаємо, що сп'яніння принесе нам радість. Але ж алкоголь принесе не радість, він приносить смуток, втрату, неспокій. Часто в оголошення преси під назвою "Поради" ми дізнаємося, що алкоголь прекарсно виводить плями з літньої одежі. Можливо, це і правда. Але алкоголь водночас знищує і сам одяг, причому не тільки літній, але і зимовий, і

(Закінчення на стор. 6)

Пастирське послання Блаженнішого Любомира до вірних Української Греко-Католицької Церкви про Рік християнського покликання з особливим наголосом на покликанні до богопосвяченого життя

Дорогі у Христі!

Вже третій рік поспіль єпископи Української Греко-Католицької Церкви закликають всю нашу церковну спільноту застановитися над суттю християнського покликання, яким Господь Бог обдаровує кожного із нас. Перший, 2008 рік, нагадаємо, був присвячений християнському покликанню взагалі, – тому покликанню, яке отримує від Господа кожна охрещена людина. Відтак, у 2009 році, вірні нашої Церкви звертали особливу увагу на священниче покликання. А вже цього року, третього за порядком, ми робитимемо наголос на покликанні до богопосвяченого життя.

За два минулі роки до нас надходили різні запитання щодо християнського покликання, на які ми намагалися відповідати. Церковні комісії, яким ми доручили певні завдання у цій ділянці, подали цікавий і цінний матеріал. Розпочнемо це послання досить широким підсумком їхньої роботи, щоб допомогти всім членам нашої Церкви поміркувати над деякими важливими і спільними для всіх аспектами покликання. Цей підсумок викладений у першій частині документа. А спеціфічні аспекти, пов'язані з богопосвяченим життям і покликанням до цього стану, представимо у другій частині послання.

Примітка. Проголошуючи 2010 рік Роком християнського покликання з особливим наголосом на покликанні до богопосвяченого життя у документі від 1 січня 2010 року, ми звернули увагу, що існують певні термінологічні труднощі. Йшлося про те, що назву «богопосвячене життя» можна вживати у двох значеннях: або дуже широко, коли вона стосується всіх людей, які стараються своє життя чи поодинокі, чи приватно в малих групах присвятити Богові, або у вужчому значенні – більших спільнот осіб, які своє віддане Богові життя виконують за певним правилом, благословенням Церквою, та зобов'язуються до цього через публічний акт. У цьому посланні вживатимемо цей термін у другому, вужчому, значенні. Рівно ж будемо використовувати слово «монастир» для загального опису таких богопосвячених спільнот.

I

Віруючі люди переконані в тому, що остаточним джерелом життя та покликання є сам Господь Бог. Це надзвичайно важлива правда. Людина не є результатом біологічної сполуки та випадковості: її зачаття і народження відбувається з Божої волі. Від Господа походить також покликання – визначена місія життя людини, її доля. Він дає кожному особливе призначення у тій спільноті, діяльною частиною якої має стати майбутня дитина.

Тому батьки, коли в них народжується дитина, повинні дякувати Богові за те, що в них народилася жива людина, що вони не піддалися жадливій спокусі перервати життя, – дякувати Йому за цю взаємну любов чоловіка і жінки, плодом якої є дитина. Звертаємо на це увагу, бо, на жаль, нерідко трапляється, що батьки думають, що дитина вповні належить їм, і починають вимагати від неї, щоб вона йшла тим життєвим шляхом, який вони визначають. Притому вони зазвичай не зважають, чи відповідає цей шлях бажанням і здібностям доньки чи сина, а тим більше не замислюються над Божою волею стосовно своєї дитини. Насправді ж всі таланти і будь-яке покликання походять від Бога. Тому кожна матір і кожен батько, які бажать справжнього добра для своєї дитини, повинні відмовитися від нав'язування їй своїх понять чи бажань, а мають допомогти пізнати Божу волю, ті елементи, які разом становлять покликання до певного життєвого завдання. Це єдиний шлях до справжнього щастя дитини, її щаслива доля.

Чи може людина самостійно вибрати для себе покликання до богопосвяченого життя? Відомий випадок, коли молоде подружжя хотіло посвятити свою дитину Богові у богопосвячене життя. Принісши немовля до церкви для прийняття таїнства Хрещення, батьки заявили священникові, що будуть дуже раді, якщо їхня дитина, а це була дівчинка, черницею. Так не сталося. Хоча батьки дуже сприяли тому, щоб їхня донька пізнала всю красу богопосвяченого життя, вона цим шляхом не пішла. Цей випадок є свідченням того, що покликання дає Господь Бог відповідно до своїх планів. Тут можна навести ще один приклад. У Франції двоє молодих людей – хлопець і дівчина – хотіли вступити до монастирів, але це їм не вдалося. Так сталося, що вони познайомилися, одружилися і в них народилося дві дівчинки. Одна з них стала великою святою, яка в монастирі кармеліток в Лізьє у Франції здійснювала свій великий благословенний подвиг. Вона відома у світі як Тереза з Лізьє. У планах Господа Бога не було, щоб батьки ставали богопосвяченими особами, але Він вибрав їхню доньку. Такою була Його свята воля. До цього треба дуже серйозно ставитися. Не можна вживати жодного насилля, навіть якщо воно продиктоване дуже шляхетним, побожним бажанням віддати свою дитину Богові. Господь обдаровує цю дитину іншим покликанням.

Сказане вище стосується всіх покликань. Далі перейдемо до обговорення покликання до богопосвяченого життя.

II

Одним із Богом даних покликань для людини є вибір богопосвяченого життя. Колискою можливого майбутнього покликання до монастиря чи іншої богопосвяченої спільноти є батьківський дім. У добрій християнській родині такий вибір вважають одним із можливих і з пошаною говорять про нього. Те, що батьки кажуть про богопосвячених осіб, є дуже важливим, бо дитина бере приклад з батька і матері та прислухається до їхньої думки. Якщо з вуст своїх батьків вона чує шанобливі слова про богопосвячене життя, у неї з'являється можливість побачити себе у тому стані. Тому дорослі повинні з великою повагою говорити чи то про священниче, чи про богопосвячене законне життя, не осуджуючи його, не насміхаючись навіть над помітними недомаганнями священників чи богопосвячених осіб, бо така мова вражає юну душу, відбирає бажання навіть подумати про вступ до монастиря. У родинному колі, у колі віруючих людей не тільки народжується, а й може формуватися, або, ще краще, кристалізуватися майбутнє покликання.

На противагу вищеописаному позитивному ставленню до богопосвяченого життя можна поставити цілу низку негативних чинників. Часто батьки, особливо якщо дитина є єдиною в сім'ї, через свої суто земні плани навіть не допускають думки про те, що їхня дитина не стане фізичним продовжувачем роду. У такому середовищі навіть не згадують про можливість вибору богопосвяченого життя. Таким промовчуванням батьки ставлять перешкоди на шляху розвитку можливого Богом подарованого покликання.

Іншою перешкодою може бути те, що батьки вчать дитину поклонялася ідолам світського життя, яких дуже принадно представляють нам засоби масової інформації, художня література чи інші ділянки культурного життя як найбільш природний шлях для кожної людини, молоді чи старшої. Тут негативним впливом може бути і жадаба самих батьків насолоджуватися земними благами. Протидіючи цьому, дорослі повинні подбати про солідне релігійне виховання на підставі власного прикладу, спільної молитви, розмов на релігійні теми, читання Святого Письма, формуючи християнський погляд на все, що відбувається довкола.

Велику роль у пробудженні покликання відіграє Церква, конкретніше священнослужителі. Душпастир повинен настійно проповідувати про красу, гідність, благодатність богопосвяченого законного життя. Реалістично, а водночас по-Божому представлене таке життя дає можливість душі, яка розвивається і починає критично мислити, вибрати цей шлях для себе. Священик не може бути байдужим до можливих проявів бажання прийняти стан богопосвяченого життя або, що ще гірше, негативно до цього ставитися, роблячи тим самим велику кривду душам, яких кличе Господь Бог. Натомість душпастир повинен активно підтримувати такий вибір і до нього заохочувати. Тут слід додати, що ревний священик на власному прикладі показує, що варто присвятити

своє життя Богові.

Для розвитку і плекання покликання до богопосвяченого життя надзвичайно важливе значення має духовна, релігійна атмосфера, в якій виростає молода людина. Передусім, як вже було згадано на прикладі святої Терези з Лізьє, сама родина. Однак важко переоцінити і роль душпастиря: він повинен дбати про молодих людей, які надаються до богопосвяченого життя і бажають йти цим шляхом. Та як ми щойно згадали, вказуючи на роль священнослужителя, не тільки він відповідальний за плекання покликання. Цьому повинна сприяти вся громада, насамперед стараючись бути справжньою спільнотою віруючих людей, для яких релігія, Божа воля є чимось дуже важливим і святим. Вона має молитися за покликання у своїй місцевості, у своєму середовищі. Доречно навести такий знаменний приклад в історії нашої Церкви. У 20-х роках з одної парафії у США було 37 покликань до священничого стану і богопосвяченого життя. Це заслуга не тільки отця-пароха, а й батьків та цілої спільноти, серед якої виростили такі прекрасні квіти духовного життя.

Важливу роль у плеканні покликання до богопосвяченого життя відіграють також прицерковні організації для молоді, не тільки Марійська дружина чи Апостольство молитви, а й християнські молодіжні організації, у яких молода людина зміцнює своє бажання в особливий спосіб служити Богові і людям, знаходить ту атмосферу, те середовище, в яких відчуває, що її покликання важливе і цінне для Церкви.

Дорогі у Христі, хочемо пригадати вам ще одну життєву правду. Ми повинні усвідомлювати, що покликання не є чимось samozрозумілим чи автоматичним, а що це делікатна квітка, яку треба плекати. Інколи про молоду людину, хлопця чи дівчину, кажуть, що це вроджений монах чи вроджена монахиня. Так не слід говорити, бо на покликання вказують не зовнішні прикмети, а внутрішній дар, який знаходиться у глибині людської душі. Зовнішні прикмети можуть лише вказати, що комусь життєва дорога стелиться до монастиря. Однак в загальному це покликання належить сприймати як щось внутрішнє, інтимне, глибоко записане у людському серці.

Говорячи про покликання, чи до священничого стану, чи до богопосвяченого життя, здебільшого маємо на думці молодих людей. Це природно, бо звичайно життя, спрямоване до здійснення покликання, починається в молодому віці. Однак іноді трапляється, що доросла людина, яка здобула освіту, має якесь становище у суспільстві, починає відчувати бажання посвятитися Богові в монастирі. Навіть більше, це може статися на схилі віку, у людини, в якій вже завершилася найбільш активна частина життя. Про це треба пам'ятати. Таким прикладом у нашій історії є мати Івана Мазепи. Гетьман був вже дозрілою людиною, коли вона вступила до

монастиря і там закінчила своє боговгодне життя. Тому, відчувши таке покликання в дорослому чи похилому віці, ми не повинні дивуватися чи відкидати його, кажучи, що це запізно. Ніколи не є запізно, бо Господь дає свої запрошення, коли вважає це корисним і доцільним. Тому не слід виключати можливості так званих «пізніх покликань», а самі спільноти повинні бути відкритими до прийняття таких членів, бо і їх посилає Господь, щоб вони своєю посвятою зміцнили чин або згромадження, до якого вступають.

Дорогі у Христі, з усього сказаного можна зробити висновок, що плекання покликань до богопосвяченого життя є завданням всієї Церкви. Воно стосується не тільки тих людей, яких Господь запрошує до цього життя, а й усіх тих, хто щоденно молиться: «... нехай буде воля Твоя...». Бо монастирі, богопосвячені спільноти, зокрема їхня молитва і праця та їхнє свідчення Христові, в житті Церкви є надзвичайно важливими. Тому спільнота повинна старатися вимолювати в Господа ті покликання, заохочувати до них, а коли вони з'являються, шанувати і плекати їх. Помісна Церква, в якій процвітає богопосвячене життя, – це сильна Церква, це Церква, яка справді може служити своїм членам і навіть поширювати навколо себе свій благодатний вплив. Тому дякуймо Богові за ті покликання, які вже маємо, і стараймося підтримувати покликання, які Господь у нашій Церкві дає.

+ ЛЮБОМИР

Дано в Києві,
при Патріаршому соборі
Воскресіння Христового,
10 лютого 2010 року Божого

Як молитися про виправлення ближніх

Якщо хочеш виправити когось від недоліків, не думай виправити його одними своїми засобами: самі ми більше псуємо справу своїми власними пристрастями, наприклад гордістю і дратівливістю, що звідти виходить; але *“покладайся на Господа у скорботах твоїх”* (Пс. 54, 23) і помолися Йому, Який випробовує наші серця і думки, від всього серця, щоб Він Сам просвітив розум і серце людини; якщо Він побачить, що молитва твоя дихає любов'ю і щиросердечна, то безперечно виконає бажання твого серця, і ти невдовзі ж скажеш, побачивши перемену у тому, за кого молишся: *“це зміна правиці Всевишнього”* (Пс. 76, 11).

Про залишення гріхів інших молися так, як молишся про залишення своїх гріхів, коли вони, вражаючи скорботою і тісною душою твоєю, спонукають тебе з біллу, жалем серця і зі слізьми молити Бога про помилування; однаково і про спасіння інших молися так, як про своє власне. Якщо досягнеш свого та перетвориш це в навик, то отримаєш від Господа численність дарів духовних, дарів Духа Святого, Який любить душу, яка співчуває спасінню інших, тому що Сам Він, Всесвятий Дух, усіляко хоче спасти всіх нас, тільки б не противилися Йому, не ужорточували сердець своїх. *“Сам Дух просить за нас зітханнями невимовними”* (Рим. 8, 26).

Господу, як чадолюбивому Отцю, приємно, коли ми щиро молимося про людей - Його дітей, і як батьки, за проханням добрих і доброзвичайних дітей своїх, милує недобрих, вередливих і лихих, так Отець Небесний, за молитвою тих, хто сповідує ім'я Господа (2 Тим. 2, 19) або за молитвою ієреїв Своїх, які зодягнені благодаттю, за народ, милує і недостойних, як помилував і милував непокірний єврейський народ, який ремствував, у пустині за молитви Мойсея. Але яка це була полум'яна молитва!

Піст Мойсея - за непомірність ізраїльтян. Страждання святих - за нашу розпещеність; їх пости і позбавлення - за наші непомірність і розкіш; їх молитви палкі - за нас, лінєвих до молитви. Піст Господа нашого Ісуса Христа - за нашу нестриманість. Простертя Його рук на хресті - за наше простягнення рук до забороненого дерева і до всього забороненого заповідями Божими. Поставлення наших молитов за інших - у виправданні тих, за кого молимося; поставлення наших подвигів і добродетелей за інших, наприклад - молитви та милостиня за померлих і за живих. Так, молитви зі слізьми матері Августиної про сина свого врятували Августина.

3 молитвослова святого праведного Іоанна Кронштадтського

На крилах посту

Чудовий світ, цвіте земля,
Чекає свята Воскресіння!
Душе, ти – зорана рілля,
Христос засіяв вже насіння.

На крилах посту 40 днів
Почнеш говіти і молитися,
З кайданів смерті від віків
Бог захотів тебе звільнити.

В цій невимовній боротьбі,
У немочах Господня сила
Пречиста руку дасть тобі,
Душе, без неї ти безсила.

Гординя і розпусти гріх,
Горілка, сотні узалежнень...
Христос розп'явся за нас усіх,
Тепер від тебе все залежить.

А світ, побачивши тебе,
Спочатку буде насміхатись:
„Святим вже став! До церкви йде!”
Не смій тоді назад вертатись!

Стій на своєму, не журись
І дух Святий тебе отинить,
Ще більше з ревністю молись,
Тоді цей світ тебе оцінить.

Пізніше зміниться усе,
Почнуть всі раптом подивляти,
Плоди молитва принесе,
Бо будуть люди поважати.

Помер старий той чоловік,
Мов багрянниця одежина,
Тебе у приклад ставить світ –
Погляньте – Божа це дитина!

Наталія Грешко

6 та 20 березня - Соборування у нашому храмі

Таїнство елеосвячення - духовний мед, живоносне пиття. Яке багатство уповання! Які молитви! Екстракт всього Євангеліє.

Святий праведний Іоанн Кронштадтський

Через атеїстичне виховання та наші гріхи ми віддалилися від Божої спасительної Церкви, зреклися наших вікових християнських традицій. Внаслідок цього у багатьох утворилась духовна порожнеча, яка поступово почала заповнюватися лжекультурою та темними силами. На людей звалився потік єретичного вчення: сектантство, чаклунство, окультизм, астрологія та ін. До нас їдуть різні екстрасенси, такі як Кашпіровський (в Росії, до речі, йому заборонили займатися "цілітельством", від якого людям ставало ще гірше...), чаклунки та ворожки, обіцяючи непохитне здоров'я, феноменальні можливості, довге і щасливе життя. Але насправді, це не лише обіцянки-цяцянки, але і сатаністський вплив. Через повсякденні клопоти ми часто забуваємо згадувати Бога, помолитися, відвідати храм, багато грішимо, не сповідаємось і не причащаємось у святому храмі. І так проходить життя. А між тим через це виникають різноманітні негаразди, хвороби, сімейні сутічки та ін. І коли таке трапиться, ми шукаємо вихід, причому, байдуже, яким чином. Знаходяться "добророзумні товариші", котрі радять піти до "бабки", "екстрасенса" чи інших слуг пекла, котрі приворожать, вилікують, допоможуть. Прагнучи такого "зцілення", вони ще більше посилюють хворобу. Нові і нові "квартиранти" вселяються в нас, мучать і прокладають шлях до пекла. Ці "лікарі" інколи привертають увагу і деяких віруючих, прикриваючись церковністю. Як відомо, вони в своїх домівках розставляють ікони і "моляться". Проте це не зменшує небезпеки, яка криється в їхніх діях. Ікони в таких домівках знаходяться не для їх прославлення, а для наведення на них хули. Молитви, якими вони моляться,

не християнські, а пов'язані з демонічними силами і служать не для спасіння душі, а для її загибелі. Відомо, що ті, хто звертався за допомогою до екстрасенсів, чаклунів, відчували потім жахливі потрясіння, їм часто вважалися чудовиська, від одного вигляду яких можна втратити свідомість, стати божевільним або закінчити життя самогубством.

Церква Христова завжди наголошує, що головною причиною всіх негараздів є гріхи, які чинить людина. Скоєні і несповідані гріхи дозволяють бісам, за Божим попущенням, проникати в людину і "обживатися", і перш, ніж шукати порятунку, необхідно подивитися на своє життя, знайти власну провину - перед собою, ближнім, перед Богом. Церква завжди закликає до спасительних таїнств, якими лікує, гоїть і допомагає. Кожний знає, що в молебнях до Господа Бога нам допомагає Бог молитвами Божої Матері, святих, допомагає свята вода, освячена в святій Божій церкві, корисно поставити свічки біля ікон...

Але Господь не допоможе, доки людина буде свідомо продовжувати грішити, творити зло, не буде каятись. І якщо в людини вистачить терпіння і мудрості не шукати допомоги в лукавого, а, відкинувши гордість, смиренно і покаєнно проводити життя, любити Божий храм, намагатись виконувати святі заповіді, то це буде правильно обраний шлях. Коли Христос Спаситель зцілював людей, то закликав до віри та покаяння. Одного разу Він сказав хворому: "...прощаються тобі гріхи, візьми одр (постіль) твій і ходи". Цю владу Христос дарував і апостолам, і їхнім спадкоємцям-єпископам, священникам, коли сказав: "...мир вам!... прийміть Духа Святого. Кому простите гріхи, тому

простяться; на кому залишите, на тому залишаться" (Ін. 20, 21-23).

Соборування - одне із семи Таїнств Православної Церкви, встановлене ще в часи Апостолів для хворих людей. При помазанні тіла освяченим елеєм на хвору людину сходять благодать Божа, що лікує його тілесні і духовні немочі. Апостоли, послані Господом проповідувати, "багатьох хворих мазали олією і хворі зцілювались" (Мк.6, 12). Апостол Яков у своєму посланні пише: "Чи хто з вас занедужає, нехай покличе пресвітерів Церкви, і нехай помоляться над ним, помазавши його елеєм в ім'я Господнє. І молитва віри зцілить недужого, і підведе його Господь; і якщо він гріхи вчинив, простяться йому" (Як. 5, 14-15). Головним в Таїнстві є семіразове помазання хворого освяченою олією і читання молитв зцілення. Перед кожним помазанням читається уривок із Євангелії про зцілення Господом і Апостолами різноманітних хвороб, про необхідність віри, молитви і добродію життя для здоров'я. Справжнє зцілення людини, за вченням Церкви, складається не тільки з відновлення його фізичного здоров'я, інакше сприймаються хвороби, страждання і смерть. Таїнство Елеосвячення пропонується віруючим як можливість припинення процесу духовного і фізичного вмирання і можливість ввійти в Царство Боже. Причиною занепаду і віддалення від цього Царства є гріхи людини, в тому числі і неусвідомлені. У цьому Таїнстві відбувається відпущення забутих, несповіданих гріхів (але не свідомо прихованих!). Тому вдаються до Таїнства Елеосвячення не тільки хворі, але і фізично здорові люди, особливо під час Великого Посту. І дійсно, після Соборування багато з тих, що хворіють, зцілюються, полегшується перебіг хвороби. Прикладів зцілень - безліч. Але, на жаль (або на щастя?), чудеса рідко переконують. Жива віра приходиться не від чудес,

лице.

Сьогоднішня неділя хоче нам показати подвиги святих, які дали приклад відмови від алкоголю, бо він розриває зв'язок людини із Богом. Отці показали нам те, що перешкоджає нам у духовному зрості.

Ми перебуваємо у часі Великого Посту, і тому кожен повинен подбати про те, щоби Піст був тим засобом, з допомогою якого ми осягнемо духовний зріст, духовний поступ і досягнемо духовні висоти.

Св. Іван Ліствичник дожив до 80 років життя і помер на Синаю в опінії святості в 563 р. по Р.Хр. Св. Іван Ліствичник залишив нам у спадок духовну літературу, цінну "Ліствицю до раю", в якій показав нам, як боротися із пристрастями, злими навичками, в тому числі пристрастю до алкоголю, до яких ми тягнемось щодня, щотижня, щосвята.

Навчимося від св. Івана Ліствичника нормам християнського життя та зреченню від пристрастей, щоби угодити Богові у цьому житті та наслідувати життя вічне. Амінь.

о. д-р. Роман Василів

4-та НЕДІЛЯ ВЕЛИКОГО ПОСТУ

(Закінчення. Поч. на стор. 3)

осінній, і не тільки у того, хто п'є сам, але і у його дружини, і у його сім'ї. Алкоголь "виводить" і багато іншого. Наприклад, рідинний затишок у квартирі, закритки з комори, які жінка заготувала на зиму. Алкоголь стирає радість з лиця дружини і щасливий сміх невинних діточок. Ніщо у світі не може порівнятись з цією страшною силою "ліквідації", яка іде від алкоголю.

Ми забуваємо слова Святого Письма - "Не обманюйте себе! П'яниці царства Божого не успадкують" (1Кор. 6, 9-10). "Горе тому, хто своїх сусідів напуває, хто наливає їм отрути, доки не уп'ються" (Ав. 2, 15), - каже пророк Авакум.

В одній релігійній жінки чоловік був п'яниця. Він не раз намагався покаятися, але завжди відкладав покаєння.

Якось вертався він одного разу з чергової п'ятитки додому і впав у колодязь на своєму подвір'ї.

Довго довелося йому кричати, поки жінка прийшла йому на допомогу. Вона опустила шнурок з відром і почала витя-

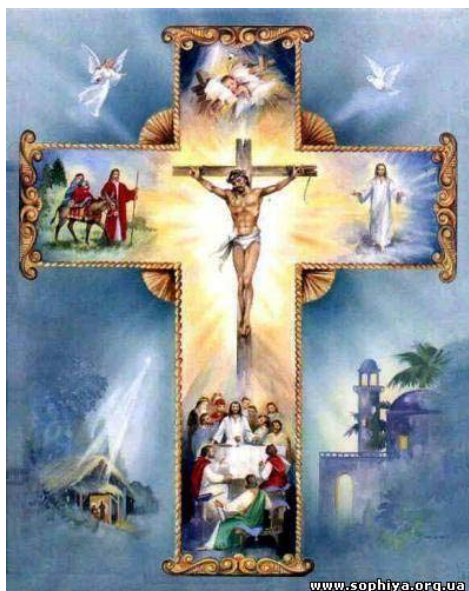
гати його нагору. Підтягнувши трохи, опустила його назад. Робила так декілька разів, приговорюючи при цьому:

- Не спіши, мій дорогий, ще є час. Душу ж твою ти не поспішаєш спасати, не просиш Бога, щоб врятував тебе від погибелі. Якби ти покався, то ти б сюди не впав.

Чоловік репетував, погрожував, просив, благав. Нарешті, витягнула його наверх. Був скандал... Проте цей урок не минув йому надаремно. Ця історія врізалася йому в пам'ять так, що він переїнявся і навернувся до Бога.

Дивовижно, але людина всіляко намагається уникати фізичної небезпеки і байдужа до того, що її душа захищається в рутині беззаконня і гине.

Варто також нагадати одну історію. Відвідувач Мюнхенського зоопарку вирішив пригостити шимпанзе пивом і простягнув мавпі у клітку руку з пляшкою. Розгнівана мавпа не тільки відмовилась від напою, але відкусила "добродію" палець, зламала йому руку і подряпала

www.sophiya.org.ua

Глинянська чудотворна ікона у Дрогобичі

У Хрестопоклонну неділю, 7 березня, о 15.00 год. до Дрогобича прибуде Глинянська чудотворна ікона. Святиню буде пронесено вулицями міста під час хресної дороги. Після цього ікона буде виставлена до почитання у храмі Дрогобицьких мучеників по вул. Коновальця.

У Катедральному Соборі пресвятої Трійці Ікону зустрічатимуть у вівторок, 9 березня, о 16.00 год. Впродовж вівторка, середи і четверга Ікона буде виставлена у храмі для почитання.

У четвер, 11 березня:

16.00 - молитви на оздоровлення;

17.00 - соборова Божественна Літургія;

18.00 - винос Ікони із храму.

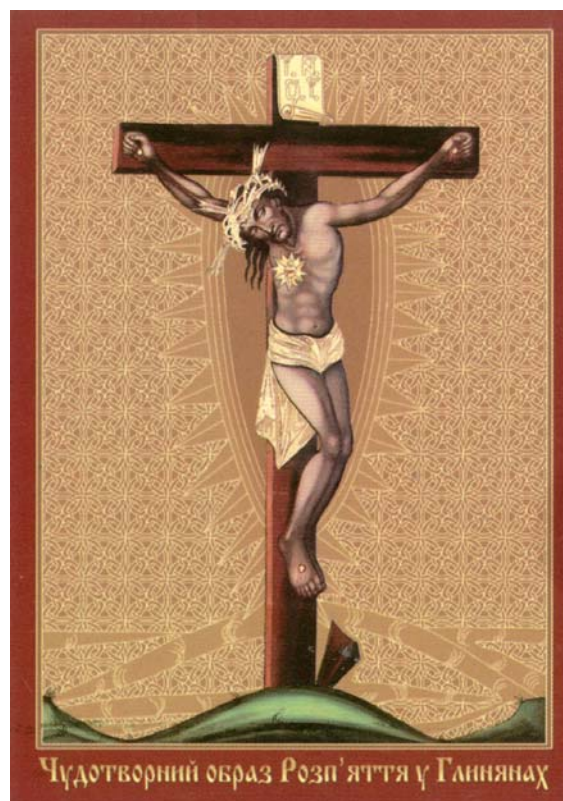
Хресна дорога вулицями міста

У Хрестопоклонну неділю, 7 березня, о 15.00 год. розпочнеться хресна дорога вулицями нашого міста. Маршрут пролягатиме від катедрального храму Пресвятої Трійці через:

Майдан Ринок та вулиці Мазеги, Лесі Українки, Пилипа Орлика (до автостанції), Володимира Великого, Сагайдачного і Шептицького.

На місці побудови храму Святого вмч. Пантелеймона та парафіяльного центру по вул. Шептицького (перед центральною міською лікарнею) буде встановлено хрест та освячено наріжний камінь.

Науки на Хресній дорозі голоситимуть священники Дрогобицького деканату на тему покликання до монашого стану.

Чудотворний образ Розп'яття у Глинянах

Розпорядок Великопосних реколекцій

Неділя, 14 березня:

Під час кожної Літургії - вступна наука:

18.30, після Вечірні - друга наука.

Понеділок, 15 березня, вівторок 16 березня:

8.30 - ранішня наука;

17.45 - вечірня наука.

Середа, 17 березня:

8.30 - заключна наука.

Духовні науки голоситиме ієромонах Корнелій (Яремак), ЧСВВ.

Розклад занять у Недільній школі:

Субота

	Кабінет №5	Кабінет № 7
10.00	6 клас	5 клас
11.00	7 клас	4 клас
12.00	8 клас	3 клас
13.00	9 клас	2 клас
14.00	10 клас	
15.00	11 клас	

Субота

11.00 – вівтарна дружина (трапезна)

Неділя

10.30 – дошкільна група (кабінет № 6)

11.30 – 1 клас (кабінет № 6)

Катехит Олійник Ірина Романівна – 6, 7, 8, 9, 10, 11 класи

Катехит Кулиняк Наталія – дошкільна група, 1, 2,3, 4, 5 класи

Отримали Святі Тайни Хрещення та Миропомазання:

Анастасія Сковрон, Глона Куротчин,
Олександр Павлик, Ксенія Шемеляк.

Вітаємо у нашій спільноті нових парафіян.

Наші жертводавці:

20 грн. - п. Шаповська, п. Галина-Марія.

50 грн. - п. Грицай, родини Дмитрах і Сабат,
пп. Андрій та Наталя, п. Галина Оліярчук, п. Галина,
п. Головка. 60 грн. - п. Світлана. 100 грн. - п. Марта,
п. Ігор Сас, п. Маленяк з дітьми, п. Ігор.

На сиротинець: 20 грн. - п. Тарас, безім., п. Василь.

50 грн. - п. Грицай, Галина Оліярчук, безім.

100 грн. - безім. 150 грн. - п. Ігор та Олена, п. Ігор.

Тацовий збір на семінарію (21.02.2010 р.) -
3384,20 грн. + 20 дол.

Скарбонка на дитячий садок "Ангелятко" -
(за лютий) - 483,00 грн.

*Нехай милостивий Господь сторицею винагородить
Вас за складені Вами пожертви.*

ОПОВІДІ ЩОДО ОТРИМАННЯ ТАЙНИ СВЯЩЕНСТВА

Згідно із розпорядженнями Правлячого Єпископа та,
виконуючи припис канону 771 ККСЦ, оголошуємо про
намір **Олександра Плешанова і Миколи
Делінкевича**, випускників Дрогобицької Духовної
Семінарії, які на даний час виконують обов'язки дяка
при нашій парафії, отримати дияконські та ієрейські
свячення в лоні УГКЦ.

Якщо комусь відомі будь-які канонічні чи моральні
перешкоди щодо даних кандидатів, просимо повідомити
про це парафіяльний уряд.

Управління парафії

Слухайте релігійну радіопередачу

"Християнська хвиля"

на дрогибицькому радіо
"Франкова земля"

щосуботи, о 16.00 год.

"Християнська хвиля" — це проект
парафії Пресвятої Трійці УГКЦ
м. Дрогобича.

Відійшли у вічність:

Станіслав-Марян Костів, 85 р.;

Лідія Чайковська, 77 р.;

Євдокія Кондратієва, 84 р.;

Володимир Слесь, 43 р.; Стефанія Хомин, 74р.;

Омельян Сеньків, 86 р.

Сумуємо з приводу смерті наших парафіян і складаємо
співчуття рідним та близьким покійних.

Розклад Богослужінь з 01.03 по 14.03.2010 р.Б.

Кожної неділі:

6.00 – Утреня.

7.00, 8.30, 10.30, 12.00, 17.00 – Божественна Літургія.

18.00 – Вечірня. Акафіст до страстей Христових.

Кожної суботи:

18.00 – Науки для хресних батьків.

Понеділок, вівторок, четвер.

6.45 – Утреня.

7.30 – Божественна Літургія за упокій.

17.00 – Божественна Літургія за здоров'я.

18.00 – Вечірня.

Середа.

6.45 – Утреня.

7.30 – Літургія напередосвячених дарів.

Парастас-сорокоусти.

18.00 – Хресна дорога для молоді.

П'ятниця.

6.45 – Утреня.

7.30 – Літургія напередосвячених дарів.

Парастас-сорокоусти.

16.30 – Хресна дорога для дітей.

18.00 – Хресна дорога для дорослих.

Заупокійна субота.

7.00 – Утреня.

7.30 – Божественна Літургія за упокій.

9.00 – Божественна Літургія за здоров'я.

17.00 – Велика Вечірня.

Висловлюємо щире подяку жертводавцям благодійної їдальні

ВАТ "Дрогобицький хлібокомбінат"
(директор В.М.Кічак) — щоденно хліб.
скарбонка за лютий — 1907,00 грн.

Нехай ніколи не оскудіє рука даючого.

Оголошення

Нагадуємо про обов'язок кожного християнина
щонайменше один раз у році під час Великого посту
сповідатися та причащатися. У храмі Пресвятої Трійці
до Святих Тайн Покаяння та Причастя можна приступити
щоденно з 7.00 год. та з 17.00 год.

***

Просимо звертатися до парафіяльної канцелярії щодо
сповіді хворих і немічних, яким дані Тайни необхідно
уділити удома чи в лікарні. Велике прохання не
зтягувати із цим питанням до останніх днів посту.

***

У суботу, 6 березня 2010 р., та в Акафістову суботу,
20 березня, о 9.00 год. служитиметься Соборова
Божественна Літургія за хворих при мощах святого
цілителя Пантелеймона та святих безсрібленників Косми
і Дам'яна. Після Літургії буде уділено сімома священиками
Тайну Оливопомазання та відслужено Акафіст до
Пресвятої Богородиці. Пригадуємо мирянам, що до
Тайни Оливопомазання можна приступати хворим не
частіше як один раз у рік у стані освячуючої ласки, тобто
після Сповіді та Причастя.

Управління парафії